

den for meget indbetalte bundne opsparing. Det betyder, at skattemyndighederne i disse tilfælde må give institutterne meddelelse om størrelsen af det beløb, der skal tilbagebetales.

Det vil formentlig være mest hensigtsmæssigt at lade den bundne opsparing betale i rater i takt med statsskattebetalingen.

3. Anbringelse.

Hvis pengeinstitutterne skal kunne disponere over den bundne opsparing på samme måde som over deres almindelige indlånsmidler, vil ordningen næppe volde pengeinstitutterne særlige praktiseringsvanskeligheder. Pengeinstitutterne vil også kunne administrere en ordning, hvorefter renterne skal kunne hæves år for år.

Låneinstitutterne har foreløbig givet udtryk for, at også de vil være i stand til at administrere en ordning, der forudsætter, at de skal modtage en lang række småindbetalinger. Kreditforeningerne forestiller sig et puljesystem f. eks. bestående af tre puljer med henholdsvis 10-årige, 20-årige og 30-årige obligationer i åbne serier. Indskyderne skulle i så fald blive lodtagne i en sådan pulje for deres indskud. De vil altså ikke få én eller flere bestemte obligationer, men en anpart i en obligationsmasse.

Hypotekforeningerne har foreløbig forestillet sig en anden ordning. Efter den skulle den opsparingspligtige få én eller flere bestemte obligationer. Det beløb, som eventuelt kom til at mangle i at nå op på opsparingsbeløbet, skulle modtages til forrentning hos *låneinstituttet*. Kreditforeningerne har givet udtryk for, at også de vil være i stand til at administrere en sådan individuel ordning.

Låneinstitutterne vil have lettest ved at administrere en ordning, hvorefter også renterne båndlægges. Det vil dog også være muligt at arrangere løbende udbetaling af renterne.

Efter kapitalbindingsordningen beholder indskyderen kuponarkene, når han indskriver obligationen. Da rentekuponer kan

omsættes, vil det imidlertid ikke være forsvareligt at benytte denne fremgangsmåde i forbindelse med en bunden opsparing.

4. Frigivelse.

Individuel frigivelse bør formentlig kunne ske, når skatteyderen dør, går konkurs eller definitivt forlader landet. Endvidere bør de bundne beløb antagelig frigives ved 70 års alderen.

Almindelig frigivelse skal formentlig først ske efter en årrække, og det vil — bl. a. af hensyn til obligationskurserne — være hensigtsmæssigt at fordele frigivelsen over en årrække. Det kan f. eks. ske ved udtrækning på basis af fødselsår.

Er der foretaget indskud i banker og sparekasser, vil indfrielsen altid ske kontant. Hvis den bundne opsparing derimod er anbragt i obligationer, kan der blive tale om at udlodde obligationer (eventuelt beviser for andele i en obligationspulje). Det må så blive den opsparingspligtiges egen sag, om han vil sælge værdipapirerne eller beholde dem. I denne forbindelse bemærkes, at der må skaffes udveje for kontant tilbagebetaling til opsparingspligtige, som får deres indkomstansættelse nedsat.

5. Dispensation.

Til belysning af, hvad dispensationsbestemmelsernes udformning kan betyde, kan anføres, at opsparingsordningen for 1950-51 og 1951-52, der indeholdt meget vidtgående dispensationsregler, gav anledning til ca. 17.000 sager i skattedepartementet. Antallet af sager i første instans (d. v. s. hos de lokale myndigheder) var langt større, antagelig 80.000-100.000.

Til sammenligning kan nævnes, at 1963-64-ordningen, hvorefter dispensation kun kunne indrømmes efter samme retningslinjer, som gælder for lempelse af statsskat, gav anledning til ca. 500 sager i skattedepartementet. Herudover har der dog været ca. 500 sager, hvor der samtidig er søgt om lempelse af statsskat og bunden opsparing.